

Ἀκαθόριστος, ἀμφισβητούμενος: *Τὰ χωράφια εἶναι ἀγνώμιαιστα* (ἀμφισβητούμενα μεταξύ τινων).

ἀγνώμια ἢ, Ἡπ. — ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2,84 ἀγν-
μα Μακεδ. (Ζουπάν. Σισάν.) ἀνεγνώμια Ἡπ. Μακεδ.
(Καστορ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀγνώμιος.

1) Ἀνοησία, μωρία, ἀνόητος πρᾶξις ἐνθ' ἄν.: *Σχῶρ' σέ
τ' ἔφτιξιν, ἔκαμι μὲν ἀγνώμια Ζουπάν.* || Ἄσμ.

Ἀγάπη ποῦ 'χα κ' ἔχασα ἀχ' τὴν ἀνεγνώμιά μου
τώρα γυρίζω καὶ τηρῶ καὶ καίετ' ἡ καρδιά μου

π. Συνών. ἀγνώμιος 1. 2) Ἀπορία, ἔκπληξις Ἡπ.
|| Ἄσμ.

Κρυφοθιγαίνομαι κ' ἐγὼ | καὶ μ' ἀγνώμια ἀπομνέσκω
ΚΚρυστάλλ. ἐνθ' ἄν.

ἀγνώμιαστος ἐπίθ. Σύμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. γνῶμιαστος < γνῶ-
μιάζω.

Αὐτὸς ποῦ δὲν γνωμιάζει, ὁ μὴ εὐκόλως ὀργιζόμενος,
εὐκολος, ἥπιος, πρᾶος. Ἀντίθ. γνῶμιαρὶς.

ἀγνώμιος ἐπίθ. Ἡπ. Θράκ. (Σαρεκκλ. Σκοπ.) Κρήτ.
Μακεδ. (Κοζ.) Πόντ. (Ἀμισ. Τραπ.) Σκόπ. Σύρ. Τήν.
ἀγνῶμιος Θεσσ. (Ζαγορ.) Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Μακεδ.
(Μελέν. κ.ά.) ἀνέγνῶμιος Ἡπ. Πελοπν. (Λάστ.) — ΙΒηλαρ.
Ποιήμ. 76 ἀνέγνῶμιος Ἡπ. (Ζαγόρ.) Μακεδ. (Καστορ.
Κοζ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. κ.ά.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀγνώμιον = ἄβουλος, ἀνόητος, ἂν μὴ
νεώτ. ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. γνῶμιη. Τὸ παρ'
Ἡσυχ. «ἀγνώμιον» ἀνόητον» καὶ τὸ παρὰ Λουκιαν. Ἰκαρ.
7(758) ἀγνώμιον δύναται νὰ εἶναι οὐδ. ἄμαρτ. τύπ. ἀγνώμιος
ἢ καὶ τοῦ ἀγνώμιον, ὅπερ πιθανώτερον. Ἰδ. Θησαυρ.
ἐν λ. ἀγνώμιος. Διὰ τὸ ἀγνώμιος-ἀνέγνῶμιος ἰδ. ἀ-
στερητ. 1 δ κέξ.

1) Ἀπερίσκεπτος, ἀσύνετος, ἀνόητος Ἡπ. (Ζαγόρ.
κ.ά.) Θράκ. (Ἀδριανούπ. Σαρεκκλ. Σκοπ.) Μακεδ. (Κοζ.
Μελέν. κ.ά.) Πελοπν. (Λάστ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Σύρ. Τήν.:
Τί ἀνέγνῶμιος ποῦ εἶσι, καημένι! Ζαγόρ. || Ποιήμ.

*Ἔστοχάστηκε ἀρκετό του | γὰρ τ' ἀνέγνῶμιος μὲν αὐτοῦ,
ὅσο τότες εἶχε πάθει | ἀπ' αὐτοῦ γὰρ νὰ μάθῃ*

ΙΒηλαρ. ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀγνώμιος 2, ἀγνώμιος Β 1,
ἀντίθ. γνῶμικός, γνωστικός. Ἡ σημ. καὶ ἀρχ.
Πβ. Ξενοφ. Ἀπομνημ. 1,2,26 «νέω ὄντε αὐτῷ, ἡνίκα
καὶ ἀγνώμιονεστάτω καὶ ἀκρατεστάτω εἰκὸς εἶναι, Σωκρά-
της παρέσχε σώφρονος» καὶ Λουκιαν. Ἰκαρ. 7(758) «ἀγνώ-
μιον... καὶ παντελῶς τετυφωμένον, τὸ περὶ τῶν οὕτως
ἀδῆλων... ἀποφαίνεσθαι». β) Ὁ μήπω νοῶν, ἐπὶ
παιδίου Στερελλ. (Αἰτωλ.) Πελοπν. (Λάστ.): *Εἶναι μικρὸ
κι ἀνέγνῶμιος ἀκόμα Αἰτωλ. Ἀνέγνῶμιος πιδὶ ἀκόμα, τί νὰ
σοῦ κάμῃ; αὐτόθ.* || Ἄσμ.

Κ' ἤμουν μικρὸ κι ἀνέγνῶμιος, μὲ φίλησαν τὸ δόλμο

Λάστ. γ) Ὁ ἄνευ ιδίας γνώμης, ἄνευ θελήσεως Θράκ.
(Σαρεκκλ.): *Πάντα μικρούλλα, παιδὶ σκολεῖοῦ, πάντα ἀγνώμιη
καὶ σκλάβα 'ς τὴν θέλῃσι τῆς μάνας.* 2) Κακὸ γνῶμιος,
κακὸς τρόπος, σκληρὸς Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Πόντ. (Ἀμισ.
Τραπ.): *Ἀγνώμιος ἄνθρωπος ἐν Ἀμισ.* || Ἄσμ.

*Ἀλῖθι, μύλι μ', ἄλῖθι μᾶς ἀγνώμιος κουρμάκι,
νὰ κάμ'ς ἀλεύρι κόκκινου κι τὴν πασάλῃ μαύρη*

Ἀδριανούπ. 3) Ἐπὶ ἀτμοσφαιρικῆς καταστάσεως,
ἀσταθῆς, εὐμετάβολος Κρήτ.: *Εἶδα καιρὸ ἀγνώμιος ποῦ
κάμνει! Κρήτ.*

ἀγνώμιος ἐπίθ. ἀμαρτ. ἀνάγνῶμιος Τσακων.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀγνώμιος. Ὁ τύπ. ἀνάγνῶμιος καὶ παρὰ
Βλάχ.

Ἀγνώριστος, κρυφίως, λανθανόντως: *Ταξιδεύω ἀνά-
γνῶμιος.*

ἀγνώριμος ἐπίθ. Ἰθάκ. Κέρκ. Κορσ. Πελοπν. (Λα-
κων.) Πόντ. (Τραπ.) ἀγνώριμους Θράκ. (Ἀδριανούπ.)
ἀναγνώριμος Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Οἶν. κ.ά.) ἀνεγνώρι-
μος Κάρπ. Κέρκ. Νίσυρ. Παξ. Πελοπν. (Καλάβρυτ. Κυ-
νουρ. κ.ά.) Πόντ. (Κερασ. Κρώμν. Ὀφ. Σάντ. Τραπ.
Χαλδ.) Τήλ. ἀνιγρώμιους Μακεδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. γνῶριμος. Διὰ τὴν
μετάθ. τοῦ ν καὶ ρ ἐν τῷ τύπ. ἀνιγρώμιους πβ. γνῶ-
ρίζω-γρῶνίζω.

1) Ἐκεῖνος τὸν ὅποιον δὲν δύναται τις ν' ἀναγνώ-
ρίσῃ εὐκόλως, ὁ ἐξηλλοιωμένος τὴν μορφὴν διὰ νόσον ἢ
χρόνον Κάρπ. Μακεδ. Παξ. Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Πόντ.
(Ἀμισ. Κερασ. Οἶν.) Τήλ. κ.ά.: *Ἀνεγνώριμος ἔγινες, γιέ μου
Τήλ. Ἐκατάντησε ἀνεγνώριμος ἀπὸ τὴν ἀρρώστια, νὰ τὸν εἶδῃς
δὲ γνωρίζεται Παξ. Ποῦ 'ν ἀρρώστια ἀνιγρώμιους γιόν'κιν
Μακεδ. Ὑστερα ἀναγνώριμος σὰν ἦρθα 'ς σὸ χωρίο μας ὁλό-
γερα, αἰετο πα ἦτουνε ἀσ' ἐμένα ἀναγνώριμος (ἐκεῖνο ἦτο
περισσότερον ἐξηλλοιωμένον ἀπὸ ἐμέ. Ἐκ παραμυθ.)
Ἀμισ.* || Ἄσμ.

*Ἐκεῖ κοιμᾷτ' ὁ Γιάννης τ' Ἀντρονίκου ὁ γιὸς
σφαμένος καὶ κομμένος κι ἀνεγνώριμος*
Καλάβρυτ.

*Μ' ὥς γὰρ τὸ ριζικό της ἄστρο δὲν ἦβγε,
μόνον ἔναν ἀστρίτσι 'ς τὴν ἀνατολὴν
θελὸ καὶ βουρκαμένο κι ἀνεγνώριμος*

Κάρπ. Συνών. ἀγνώριστος 1, ἀγνώμιος Α 1. 2)
Ἀγνώστος, ξένος Κέρκ. Κορσ. Πελοπν. (Λακων.) Πόντ.
(Κερασ. Οἶν. Ὀφ. Τραπ. Χαλδ.): *Κάνεναν ἀνεγνώριμον δὲν
ἄφινε ν' ἀνέβῃ ἀπάνω, γιατί ἦτον ὁ κόσμος προδότης Πελοπν.
Ἔρθε εἰς ἀνεγνώριμος Ὀφ. Ἀνεγνώριμος κόζμα (μέρη) Χαλδ.
|| Ἄσμ.*

*Ὁ Κωσταντῖνος στρατηγὸς στρατιωτικὰ φορένει
καὶ κάνει τ' ἀνεγνώριμος κι ὅλο μπροστὰ πηγαίνει*

Κυνουρ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀγνώμιος 1. 3) Ἀνυπολό-
γιστος, ἀφάνταστος, μέγας, πολὺς Κάρπ. || Ἄσμ.

*Νὰ κουπές. | Σὰ βροντές. | Χαμοβροντές. | Κι ὡσὰν
ἀστραπές. | Θελὲς καὶ βουρκαμένες. | Κι ἀνεγνώριμες.*

β) Οὐδ. πληθ. ἀνεγνώριμα ὡς οὐσ., ἡ ἀλλοδαπὴ Πόντ.
(Χαλδ.) || Ἄσμ.

*Τὴν κὺρ Ἑλγὴν ψαλαφοῦν ἀτεν μακρὰν 'ς σὴ Ρωμανίαν,
'ς σὰ ξένα, 'ς σ' ἀνεγνώριμα, 'ς σὸ μεγάλ' τὴ Ρωμανίαν*
Χαλδ.

ἀγνώρισια ἢ, ἀγν. τόπ. ἀγρῶνισα Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀγνώριστος. Διὰ τὸν σχηματισμὸν
πβ. ἀ- στερητ. 1 β. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

Τὸ νὰ εἶναι τις ἀγνώριστος, μεταβολή, ἐξαλλοίωσις τῆς
μορφῆς ἐνθ' ἄν.: *Ἡ ἀγνώρισία του δὲ λέγεται ἀγν. τόπ.*

ἀγνώριστος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν.)
ἀγρῶνιστος Ἀστυπ. Κάλυμν. Κύπρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)
ἀγνώριος Μακεδ. (Βογατσ.) ἀγνώριστους Θεσσ. (Ζαγορ.)

ἀγρώς'τος Μακεδ. (Βογατσ.) ἀγνώρετος Πόντ. (Τραπ.) ἀγνώριος Πόντ. (Κοτύωρ.) ἀναγνώριστος Καππ. (Συνασσ.) ἀνεγνώριστος Εὐβ. (Κύμ. κ. ἄ.) Κίμωλ. Κρήν. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Παξ. Πόντ. (Κερασ.) κ. ἄ. ἀνιγνώριστους Θράκ. (Αἰν. Μάδυτ.) ἀνεγρώριστος Σύμ. ἀλεγνώριστος Μεγίστ. ἀλεγρώριστος Μεγίστ. ἀνεγνώριος Πελοπν. (Ἀρκαδ.)

Τὸ μεταγν. ἐπιθ. ἀγνώριστος. Ὁ τύπ. ἀνεγνώριστος ἤδη μεσν.

1) Ἐκεῖνος τὸν ὅποιον δὲν δύναται τις ν' ἀναγνώριση εὐκόλως, ὁ ἐξηλλοιωμένος τὴν μορφὴν, συνήθως ὑπὸ τοῦ χρόνου ἢ νόσου κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἰν. Τραπ.): Ἐγίνις ἀγνώριστους, καημένοι, ἔνα παραστόλιον Ζαγορ. Αὐτὸς εἶναι ἀγνώριστος ἀπὸ τὰ πάχσα Κρήτ. (Βιάνν.) Ἀλεγνώριστος ἐγίνην ἀπὸ τοῖς λάσπες Μεγίστ. Ἀνεγνώριστος, βρὲ παιδιά, ἴνηκε, ἐλλάξαν τὰ συγόμεμα δου Ἀπύρανθ. Νὰ τότε ἰδῆς, ἀνεγνώριστος ἐγίνηκε πὸ τὴν ἀρρώστια Παξ. Ἐντον ἀσ' σὴν βράσαν ἀγνώριος (ἔγινε ἀπὸ τὴν εὐλογιὰν ἀγνώριστος) Κοτύωρ. || Ἄσμ.

Ἐγίνηκα ἀνεγνώριστη | καὶ τί θέλω νὰ ζήσω;
ἀγν. τόπ.

Ἐκεῖ ἐν' ὁ Γιαννάκις, ἄχ, Γιαννάκι μου,
δωμένος, σκοτωμένος καὶ ὀρεικείμενος
ἀγγελοσκορπισμένος καὶ ἀναγνώριστος

Καππ. Πβ. Μπουνιαλ. Διήγ. Κρητ. πολέμ. 329,20 (ἐκδ. Ξηρουχ. σ. 426) «κι ὄντεν ἐτέρνα, στρέφεται καὶ βλέπει ξεσκισμένους | ἀνθρώπους ἀνεγνώριστους καὶ ξεστραχηλισμένους». Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀγνώριμος 1. β) Ἀτυχὴς Κίμωλ. 2) Ἀγνωστος Θράκ. (Αἰν.) Πόντ. (Κερασ. Τραπ.) Ἡ σημ. καὶ μεταγν. Πβ. Θεοφρ. Ἱστορ. φυτ. 1,2,3 «διὰ τῶν γνωριμωτέρων μεταδιώκειν δεῖ τὰ ἀγνώριστα».

β) Τὸ οὐδ. πληθ. ἀγνώριστα οὐς., ἡ ἄλλοδαπὴ Πόντ. (Τραπ. κ. ἄ.): Ἄσμ.

Κι ἀτέναν προξενοῦν ἀτεν κάτω μακρὰ 'ς τὰ ξένα,
'ς τὰ ξένα καὶ 'ς τ' ἀγνώριστα, 'ς τὴν ἄλλην Ρωμανίαν
Τραπ.

ἀγνωρογεννημένος ἐπίθ. ΣΠασαγιάνν. Ἀντίλ. 48.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγνωρος καὶ τοῦ γεννημένος μετοχ. τοῦ ρ. γεννῶ.

Ὁ ἐξ ἀγνώστων γονέων γεννηθεῖς: Ποίημ.

Βγαίνουν νεράιδες τῆς ἐρ'μῆς γῦρο ἀφ' τοὺς καλαμεῶνες
καὶ πᾶν καὶ πλέχουν 'ς τὰ νερὰ κι ἀφροκοποῦν καὶ παίζουν
σὰ νύφες ἀπονύχτερες κι ἀγνωρογεννημένες.

ἄγνωρος ἐπίθ. Ἡπ. Κέρκ. Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Κρήτ. κ. ἄ. — Κθεοτόκ. Βιργ. Γεωργ. 4 καὶ Καραβέλ. 139 ΛΜαβίλ. Ἔργα 139 ἀνέγνωρος Κάρπ. Κρήτ. Κύπρ. Πελοπν. (Λακων.) Χίος κ. ἄ. ἀνέγνωρους Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. γνωρίζω ἢ τοῦ οὐς. γνώρα. Ὁ τύπ. ἀνάγνωρος καὶ παρ' Ἑλλάδ. Τὸ ἀνέγνωρος καὶ παρ' Ἑρωτοκρ. Α στ. 1364 (ἐκδ. ΣΞανθοῦδ.)

Α) Παθ. 1) Ὁ ἐξηλλοιωμένος τὴν ὄψιν, συνήθως ὑπὸ τοῦ χρόνου ἢ νόσου ἢ ἄλλης αἰτίας Κάρπ. Κρήτ. Κύπρ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) — ΛΜαβίλ. ἐνθ' ἀν.: Ἀνέγνωρος εἶναι Κάρπ. Γίν'κι ἀνέγνωρους ἀπ' τὰ βάσανα Αἰτωλ. Ἀγνωρα ρεποθέμελα ἀρχαίου ναοῦ (ρεποθέμελα = ἐρείπια) ΛΜαβίλ. ἐνθ' ἀν. || Ἄσμ.

Κ' εἰς τ' ὄνειρόν της τὴ θωρεῖ κ' ὑπ'α' καὶ τὴν εὐρίσκει
ἀνέγνωρην κι ἀσούσσουμην κόρην ἀποσυρμένην
(ἀποσυρμένην = ἰσχνήν, καχεκτικήν) Κάρπ.

Αὐτὴ κρύα τῶ ἀνέγνωρην, τὰ μάτια της τδοιμοῦντο,
τῶαί φαίνετον ὁ οὐρανὸς τῶαί τὰ πουλλὰ λυποῦντο

Κύπρ. Ἡ σημ. καὶ παρ' Ἑρωτοκρ. ἐνθ' ἀν. «ὁ κύρις νὰ τήνε θωρεῖ νὰ 'ν' ἔτ'σ' ἀποδομένη, | ἀσούσσουμη κι ἀνέγνωρην, χλομὴ καὶ μαραμμένη». Συνών. ἀγνώριμος 1.

2) Ὁ μὴ γνώριμος, ἄγνωστος Ἡπ. Κρήτ. Πελοπν. (Καλάβρυτ. Λακων.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) — Κθεοτόκ. Καραβέλ. 139: Ἀνέγνωρουν μοῦ 'νι αὐτὸ Αἰτωλ. Ἀνέγνωρους ἀνθρώπους εἶναι αὐτὸς π' μᾶς ἤρθη Αἰτωλ. Αὐτὸς εἶναι ἀνέγνωρὸς μου Λακων. Ἀγνωρους καὶ τρομεροὺς κόσμους Κθεοτόκ. ἐνθ' ἀν. || Ἄσμ.

Μάννα, δὲν εἶναι ξένος μάιδε ἄγνωρος,
μόν' εἶν' ἀφ' τοὺς δικούς μας κι ἀφ' τὸν τόπο μας
Καλάβρυτ.

Μόνο 'ναι βοῦρκα καὶ πηλὰ κι ἀνέγνωρες οἱ στράτες
Κρήτ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄγνωθος 1. β) Ἀγνωστος, ἀνεπίσημος Πελοπν. (Καλάβρυτ.)

Β) Ἐνεργ. 1) Ὁ ἀγνοῶν, ὁ μὴ γνωρίζων Κθεοτόκ. Βιργ. Γεωργ. 4:

Καὶ δῶσ' του δρόμον εὐκόλο καὶ βάδιζε μαζί μου
σπλαχνιστικός γιὰ τοὺς γεωργοὺς τοὺς ἄγνωρους τῆς στράτας.

2) Ἀχάριστος Χίος: Ἄσμ.

Καὶ πῶς ν' ἀδειάσω τοῦτο τὸ γομάρι,
ἀνέγνωρος νὰ μὴν φανῶ 'ς τὴν χάρι;

Καὶ παρὰ Γύπαρ. πρᾶξ. Α στ. 131 (ἐκδ. ΚΣάθα σ. 190).
«'ς τὴ δούλεψι ἀνέγνωρην, κουφή 'ς τὰ παρακάλια |
κ' εἰς τὴν περίσσα ἀπονιά κάμμιά τση δὲν εἶν' κάλλια».

ἀγνωσία ἢ, Μακεδ. (Σισάν.) Πελοπν. (Λακων. κ. ἄ.) Πόντ. (Κερασ. Οἰν. Τραπ.) Χίος — Λεξ. Κομ. ἀγνωσιὰ Πάρ. κ. ἄ. — ΑΜανούσ. Τραγοῦδ. 2,108 ἀγνωσιὰ Κύπρ. ἀγνωσκιὰ Μῆλ. ἀγνωσὰ Χίος ἀναγνωσιὰ Νίσυρ. ἀναγνωσιὰ Βιθυν. ἀναγνωσὰ Βιθυν. ἀνεγνωσιὰ Πελοπν. (Λακων.) ἀνιγνωσιὰ Θράκ. (Αἰν.)

Τὸ ἀρχ. οὐς. ἀγνωσία.

1) Ἀσυνεσία, ἀπερισκεψία, ἄνοια, μωρία ἐνθ' ἀν.:
Ἀσ' σὴν ἀγνωσιάν σου ἔπαθες ἀέκα (οὕτω) Οἰν. Ἐσὺ 'ποὺ τὴν ἀγνωδιάν σου ἔχασες τὴν τύδην σου Κύπρ. Ἐχεις ἀγνωσιὰ (εἶσαι ἀνόητος) Λακων. Τί ἀνεγνωσιὰ εἶναι εὐτόννη! αὐτόθ. Ἡ ἀγνωσκιὰ σου δὲν ἔχει ὄρια! Μῆλ. Ἐκανε μεγάλη ἀναγνωσιὰ Βιθυν. || Ἄσμ.

Τὰ κάλλη μου θυμήσου τα, τὲς ὁμορφίες μου πέ της,
τὲς ἀγνωσιές μου τὲς πολλὲς μὴν τσῆ τὲς φανερώσης
ΑΜανούσ. ἐνθ' ἀν.

Τὴν ὁμορφιά μου διέ τηνε, τὰ κάλλη μου παινοῦνται,
τὴν ἀγνωσάν μου τὴν πολλὴ μὴ τὴν πολυκαυχᾶσαι

Χίος. Ἡδη παρὰ μετγν. καὶ τοῖς ἔπειτα. Πβ. Κ.Δ. (Ἐπιστ. Πέτρ. 1,2,15) «ἀγαθοποιοῦντας φιμοῦν τὴν τῶν ἀφρόνων ἀνθρώπων ἀγνωσιάν» καὶ Σχολ. Εὐριπ. Ἐκάβ. 959 (ἐκδ. Dindorf) «ἀγνοίας' μωρίας, ἀγνωσίας». Συνών. ἀγνωθία. 2) Ἀγροικία, ἀδιακρισία Νίσυρ. Πόντ. (Τραπ.) Χίος — Λεξ. Κομ. || Ἄσμ.

Ὁ Χάρε ἀφιλότημε μὲ τὴν ἀναγνωσιὰ,
πῆρες τὸν ἥλιο ποῦ 'λαμπε Ἀθήνα καὶ Ρωσσία

Νίσυρ. Ἡδη ἀρχ. ἐπὶ τῆς ἐννοίας τῆς ἀσημότητος καὶ ἀφανείας. Πβ. Πλάτ. Μενέξ. 238 d «οὔτε πενία οὐτ' ἀγνωσιὰ πατέρων ἀπελήλαται οὐδεῖς».

ἄγνωστα ἐπίρρ. Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Πόντ. (Ἄμισ. Ὁφ. Τραπ.)

Τὸ μεσν. ἐπίρρ. ἄγνωστα.

